

[Lysholt Hansen.]

behandling. Det var min konklusion, efter at de undersøgelser af andre lokale muligheder, der havde fundet sted siden finansudvalgets første samråd med de to ministre den 13. august, viste sig at være af en sådan karakter, at jeg i finansudvalget måtte sige, at jeg fandt det ubehageligt, at ministeriet havde bundet sig så fast til et enkelt firma og dermed lagt et meget voldsomt pres på finansudvalget. Jeg tror ikke, jeg overdriver, når jeg siger, at vi alle i finansudvalget ved det første samråd med ministrene fik det indtryk, at vi var frit stillet over for ansøgningen om leje af huset i Birkerød, og at der var en reel mulighed for i stedet at leje andre og billigere lokaler, hvis sådanne kunne findes. Det var bl. a. grunden til, at jeg over for ministeren pegede på Nørrebro Industriegård som en mulighed, og det var vel også grunden til, at andre finansudvalgsmedlemmer i mødet pegede på andre muligheder. Det var vel også grunden til, at det i de følgende dage strømmede ind med tilbud på lokaler til en helt anden og billigere pris.

Boligministeren gav os da også tilsagn om at undersøge flere af tilbuddene, men han undlod at meddele finansudvalget, at han allerede var bundet til under alle omstændigheder kun at gå ind for Rasmussen & Schiøtz' tilbud om det dyre kildeskattens hus i Birkerød. Af kommissionsdomstolens beretning fremgår det af afhøringen af boligministeren, at han havde bundet sig til under alle omstændigheder kun at anbefale Rasmussen & Schiøtz. Mig forekommer det at være en grov undladelsessynd og en bevidst undladelsessynd, at boligministeren ikke åbent og ligeud meddelte finansudvalget, at sådan lå sagen. I stedet lod han os og ikke alene os, men også dem, der indsendte tilbud i tro om, at deres henvendelser ville blive behandlet seriøst, leve i uvidenhed om den afgørende kendsgerning, at man var bundet af den endelige accept af 28. juni.

Kan boligministeren på denne baggrund give tinget en acceptabel forklaring på, hvorfor han selv den 16. august sammen med departementschef Skalts og kontorchef Smith tog ud og besøgte bl. a. Nørrebro Industriegård? Var det for at

finansudvalget skulle blive i den tro, at ministeren ville leje et andet sted, hvis han kunne finde noget billigere? Hvor dybtgående var i øvrigt den besigtigelse af Nørrebro Industriegård, som ministeren foretog sammen med de to embedsmænd? Jeg har fået oplyst, at hele besigtigelsen varede mellem 10 og 15 minutter, og at man i løbet af denne korte tid kunne erklære denne ejendom for uegnet til formålet, en ejendom, der siden er solgt til Privatbanken til anvendelse til bankens EDB- og databehandling og vel at mærke solgt til en betydelig billigere pris end den, staten nu har købt til af firmaet Rasmussen & Schiøtz.

Jeg spørger boligministeren: er det rigtigt, at besigtigelsen ikke varede længere, og at man kunne fælde dommen over et hus på 17.000 m² i løbet af 10-15 minutter? Jeg spørger, fordi det allerede den 13. august var noget afgørende for os — hvilket vi også gav udtryk for over for boligministeren og finansministeren — om der kunne findes lokaler til en billigere pris end de 275 kroner pr. m², svarende til en købspris på 2.200 kr. pr. etagemeter. Derfor spurgte vi også, hvilke alternative muligheder der forelå, og hvorfor der kun var rettet henvendelse til to firmaer. Svaret var, at der havde været averteret efter lokaler til kildeskattenshuset, og at blandt tilbuddene var Larsen & Nielsens og Rasmussen & Schiøtz'. Finansministeren meddelte endda, at der havde været averteret i blade over hele landet, og derved var mine indvendinger om, at firmaer i provinsen også burde have haft en chance for at komme i betragtning, fejlet af bordet.

Det har derfor ikke, som regeringen fremhæver i sin erklæring om kommissionsdomstolens beretning, været uden betydning for bl. a. vort partis behandling af sagen, hvilke tilbud der var indkommet som følge af averteringen. Ligeledes hæftede vi os meget stærkt ved aktstykkets oplysninger om, at man efter en nøje vurdering af de modtagne tilbud såvel økonomisk som teknisk var enig om at acceptere Rasmussen & Schiøtz' tilbud, og jeg kritiserede i mødet med ministeren den 21. august, at der ikke var forhandlet med flere firmaer, men at man havde solgt sig